

Người Đẹp Long Hồ

Huỳnh Công Ân

(Kính tặng hương linh cố thiếu tá Bùi Văn Ba *, tiểu đoàn trưởng 3/16, sư đoàn 9 bộ binh)

Bộ chỉ huy trung đoàn nằm cạnh bờ sông, phía dưới cầu và đối diện với chợ Ngã Tư. Hoàng ít khi lui tới bộ chỉ huy trừ phi đến lãnh lương vì hậu cứ của tiểu đoàn anh nằm trong khuôn viên của trung đoàn. Còn tiền cứ của tiểu đoàn anh thì ở xã Phước Hậu, gần thị xã Vĩnh Long hơn. Nhưng vào những ngày tiểu đoàn không đi hành quân thì anh chạy Honda từ tiền cứ đến quán ăn của một anh trung sĩ làm việc trong bộ chỉ huy trung đoàn phía bên này cầu. Quán này chuyên nấu cơm tháng cho các sĩ quan làm việc ở bộ chỉ huy và thỉnh thoảng nấu luôn cho các sĩ quan của các tiểu đoàn nhưng khác một điều những người sau này ăn bữa nào thì trả bữa ấy.

Bước vào quán, Hoàng nhận thấy sự khác biệt giữa các sĩ quan tác chiến và các sĩ quan văn phòng qua quân phục của họ. Các anh tác chiến thì tóc tai bù xù, đội mũ vải, mặc áo bốn túi, ống quần bỏ ngoài, boots đầy bùn sình. Trái lại các anh văn phòng thì tóc tai cao ráo, đội mũ lưỡi trai, quần áo hồ cứng, huy chương đầy ngực, ống quần bỏ trong, boots đánh xi láng bóng. Hoàng giơ tay chào một vài sĩ quan quen mặt đoạn tìm một cái bàn trong góc gọi cơm và thức ăn. Chợt anh trông thấy ở bàn bên cạnh có dáng một cô gái quen ngồi với một quân nhân. Cô gái quay lại nhìn anh và gật đầu chào. Thì ra là Lài. Còn anh quân nhân kia là Tấn, chuẩn úy đề lô pháo binh của sư đoàn. Tấn quay mặt nhìn nơi khác khi bắt gặp ánh mắt của Hoàng.

Hoàng vẫn thấy đau nhói trong tim dù hơn một tháng nay anh tự nhủ sẽ quên đi người con gái đen bạc đó. Anh quen với Lài cách đây sáu tháng. Một buổi chiều, sau khi ăn cơm ở quán này ra, anh cao hứng chạy Honda qua bên kia cầu hóng mát. Khi định quay trở lại cầu thì anh chợt trông thấy bên kia đường có một cô gái thật đẹp, ăn mặc đơn giản, ngồi trên một cái sạp, phía sau các thúng trái cây đang nhìn anh. Bỗng nhiên cô nàng gật đầu chào anh. Hoàng ngạc nhiên bảo thầm: "*Hóa ra ở đây cũng có một tuyệt sắc giai nhân mà mình không biết. Cô nàng lại chào mình dù không quen biết. Hay là mình thử đến làm quen với cô nàng.*" Anh quày xe sang bên kia đường và đạp thắng khi xe đến trước sạp bán trái cây của nàng. Anh trả số, tắt máy xe, dựng xe lên, bước xuống và đến trước nàng. "*Lính mà em*", Hoàng tự nhủ "*gặp gái cũng giống như gặp địch, ta phải tấn công ngay.*"

Anh gật đầu chào và hỏi:

- Xin lỗi cô, hình như cô ở đâu mới về ở đây?

Cô gái nhoẻn miệng cười đáp:

- Chuẩn úy nói đúng, em mới ở Tam Bình về đây ở tạm nhà của dì em để học may. Dì em bận ở dưới bếp, em ra đây trông hàng giùm cho dĩ.

Hoàng tấn công tiếp:

- Cô học may dưới chợ Ngã Tư phải không? Bộ ở chợ Tam Bình không có chỗ dạy học trò học may hay sao?

Cô gái dịu dàng đáp:

- Chắc Chuẩn Úy cũng biết, ở dưới Tam Bình lúc rày không yên, hai bên đưng độ nhau hoài. Do đó ba má em cho em lên đây học may an toàn hơn.

Bây giờ Hoàng mới quan sát kỹ người con gái đối diện. Nàng trạc độ 18 tuổi. Tuy nàng chỉ mặc một bộ đồ bà đen đơn giản nhưng sắc đẹp của nàng chắc sẽ làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải say đắm. Gương mặt trái soan với đôi mắt đen láy, sóng mũi cao, môi trái tim, má lúm đồng tiền. Thân hình nàng trong dáng ngồi y như những tranh vẽ các thiếu nữ của họa sĩ Lê Trung ở trang bìa các tờ báo Xuân mà khi còn nhỏ Hoàng đã mê mẩn cắt dán trước bàn học của mình. Bộ ngực nàng phập phồng theo từng lời nói thốt ra từ cửa miệng xinh xắn. Đôi bàn tay nàng nhỏ nhắn với những ngón tay thon dài như những búp măng. Da nàng trắng hồng càng nổi bật trong bộ quần áo đen đang mặc. Hoàng chợt nhớ đến hai câu thơ của Nguyễn Du:

Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không?

Hoàng năm nay 24 tuổi, đã trải qua một vài cuộc tình, nhưng những người con gái anh đã quen là những

người con gái thành thị nên anh nghĩ rằng họ không sống thật với chính con người của họ. Lần này anh gặp một cô gái miền quê nên anh có cảm tưởng chắc không có gì bí ẩn trong tâm hồn một cô thôn nữ mộc mạc của nàng. Biết đâu lần này là câu trả lời khẳng định cho câu thứ hai trong cặp câu thơ trên của Nguyễn Du. Trong khi Hoàng miên man suy nghĩ, cô gái lại hỏi anh:

- Chuẩn Úy cũng thuộc trung đoàn 16? Chắc Chuẩn úy làm việc ở bộ chỉ huy trung đoàn bên kia sông?

Phản xạ tự nhiên của một quân nhân khiến Hoàng trả lời dè dặt:

- Vâng, tôi thuộc trung đoàn 16 nhưng ở đơn vị tác chiến đóng xa đây. Hôm nay tôi xuống bộ chỉ huy lãnh lương.

Hoàng bằng lòng với câu trả lời của anh vì anh không nói dối với nàng mà cũng không nói rõ đơn vị và chỗ trú đóng của anh. Cô gái nói sang chuyện khác:

- Mời Chuẩn úy ngồi ghé xuống sạp. Nhà em nghèo Chuẩn úy đừng chê. Chuẩn úy có muốn ăn gì không?

Có cam Tam Bình nổi tiếng ngọt ổi xá lị rất lớn và quít múi thật dày. Em gọt cho Chuẩn úy ăn nghe!

Trời ơi, Hoàng chưa ăn gì cả mà những lời của cô em Tam Bình, mà không bây giờ phải gọi là người đẹp Long Hồ nghe sao mà ngọt lịm.

- Cô cho tôi một chục cam để tôi biếu một gia đình quen ở Vĩnh Long.

Nàng thoăn thoắt lựa những trái cam to màu vàng óng ả bỏ vào một cái túi giấy để qua một bên, rồi lấy hai trái khác cắt ra để trên một cái đĩa và mời Hoàng:

- Hai trái này là của em mời Chuẩn úy không tính tiền. Chuẩn úy ăn thử coi có ngọt như tiếng đồn không?

Hoàng thấy lòng mình tràn ngập hân hoan:

- Tôi nhận lời với điều kiện là cô cùng ăn với tôi.

Đúng là:

*Cái phút ban đầu lưu luyến ấy
Nghìn năm hồ để mấy ai quên.*

Và rồi, những lần sau, không chỉ là cùng ăn cam với nàng ở ngoài cái sạp trước nhà thỉnh thoảng Hoàng cùng ăn cơm với nàng trong nhà. Dì của nàng có vẻ chấp thuận sự quen biết giữa hai người và thường khéo léo tìm cách lánh mặt để hai người được tự do trò chuyện. Nàng có cái tên một loài hoa rất dân dã: hoa Lài mà hương thơm làm ngây ngất biết bao người. Hoàng biết rằng có rất nhiều người theo đuổi nàng, một số sĩ quan ở bộ chỉ huy trung đoàn và nhất là Tấn, chuẩn úy đề lô pháo binh mà có lần anh vừa rời đơn vị hành quân về bộ chỉ huy trung đoàn có việc cần, xong công việc anh ghé tạt qua nhà nàng chợt trông thấy anh ta đang đứng ở trước sạp bán trái cây của nàng tán tỉnh. Trông thấy Hoàng, Lài mừng rỡ, anh chàng Tấn cụt hứng bỏ đi lên cầu.

Hoàng cũng đã nghĩ đến việc tiến tới với Lài. Nàng không từ chối nhưng hỏi anh dám mời cha mẹ anh xuống gia-đình nàng tận Tam Bình dạm hỏi nàng cho anh không. Hoàng không dám hứa vì thời kỳ này đường bộ từ Vĩnh Long xuống Tam Bình bị cắt đứt, phương tiện duy nhất là trục thẳng. Một sĩ quan cấp thấp như anh làm sao sử dụng được phương tiện đó. Ngoài ra còn vấn đề an ninh ở tại Tam Bình. Anh đề nghị với nàng mời cha mẹ nàng ra Vĩnh Long để hai gia đình tiện gặp nhau. Lài nói rằng cha mẹ nàng từ trước đến giờ không bao giờ rời bỏ quê quán dù tình hình có nguy hiểm đến đâu.

Hoàng không vì sự khó khăn đó mà buông thả Lài. Thấy những địch thủ nặng ký cũng lăm le bắn sẻ nên anh ra tay trước. Một hôm nhân tiểu đoàn về dưỡng quân, anh lấy xe Honda chở nàng đi Cần Thơ chơi rồi tìm cách níu kéo nàng đến trời sụp tối. Lấy lý do không thể trở về Vĩnh Long được, anh mượn khách sạn Tây Đô để hai người tạm nghỉ. Đêm đó việc gì phải tới đã tới. Hoàng đã hưởng được trọn vẹn hương sắc của đóa hoa đồng nội. Có một điều khiến anh hơi thắc mắc dù rằng anh có quan niệm rất cởi mở: nàng không còn là một cô gái trinh nguyên. Anh nhủ thầm: một người con gái đẹp như nàng ở một chỗ mất an ninh dễ bị những kẻ háo sắc dùng bạo lực chiếm đoạt.

Sáng hôm sau trên đường về, chợt nàng hỏi Hoàng:

- Anh có khinh em không khi biết em không còn là con gái khi đến với anh?

Hoàng trả lời theo quan điểm sống mới của anh nhưng trong lòng vẫn thấy ảm ức vì mình không phải là người chủ trọn vẹn của đóa hoa tuyệt vời ấy.

Lài kể rằng, một đêm khi một trung đội Việt cộng đóng quân ở xã nàng thì pháo từ quận bắn vào, tên trung đội trưởng núp chung hầm với nàng lợi dụng nàng hoảng hốt đã cưỡng hiếp nàng. Lài nói rằng nàng thù hận bọn Việt cộng suốt đời. Nghe nàng kể, Hoàng cảm thấy thương xót nàng nên nổi tiếc rẻ vì không được là người đầu tiên đến với nàng tan biến. Hoàng tự nhủ: *"Đó không phải là lỗi của nàng. Minh phải càng thương yêu nàng hơn."* Từ đó cứ vài tuần một lần, Hoàng đưa nàng đi chơi Cần Thơ hoặc Sa Đéc hoặc Long Xuyên, có khi mượn khách sạn ngay tại thị xã Vĩnh Long ở lại đêm với nàng. Một hôm, khi hai người nằm bên nhau trong khách sạn Tây Đô ở Cần Thơ, nàng hỏi:

- Mai về Vĩnh Long, anh lại nhà dì em ăn giỗ ba của dì nhe!

Hoàng kiếm cách từ chối vì ngày mai đơn vị của anh sẽ tham dự một cuộc hành quân cấp sư đoàn ở quận Tam Bình. Anh nói dối rằng anh phải về Bộ tư Lệnh Sư đoàn ở Sa Đéc để làm một vài việc hành chánh cho đơn vị. Lài lại hỏi:

- Ủa sao anh ở đơn vị tác chiến lại không đi hành quân, nghe nói ngày mai có một cuộc hành quân lớn lắm.

Hoàng giựt mình, cảnh giác:

- Ai nói với em vậy?

Lài trả lời:

- Em nghe mấy ông sĩ quan ở Bộ chỉ huy Trung Đoàn bàn với nhau hồi sáng ở quán nước cạnh tiệm may của dì em.

Hoàng chửi thầm: *"Đ.M. mấy cha nội này chẳng chịu giữ bí mật quân sự gì ráo trọi."* Anh nói giả lã:

- Anh không rõ, cấp trên bảo sao anh làm vậy.

Ngày hôm sau Hoàng về ban chỉ huy tiểu đoàn cho biết lệnh hành quân đã bị tiết lộ. Thế là kế hoạch hành quân được thay đổi.

Một buổi chiều sau khi hành quân về, nhớ Lài quá Hoàng lật đật thay đồ phóng xe tìm nàng. Khi đến nhà Lài, anh ngạc nhiên khi thấy cửa nhà đóng kín. Anh đẩy cửa bước vào. Cảnh tượng trước mắt làm tim chàng muốn đứng lại. Lài và Tấn, anh chàng đề lô pháo binh, đang âu yếm bón cho nhau từng con tôm rang vào chén. Thì ra Hoàng không phải là người tình duy nhất của Lài. Anh quay lưng bỏ ra ngoài. Lài chạy theo nắm tay anh lại và nói:

- Anh Hoàng, ở lại để em giải thích anh nghe.

Tấn cũng đứng dậy phân trần:

- Anh Hoàng, với tư cách chiến hữu tôi thề với anh, giữa tôi và Lài không có gì cả.

Hoàng móc khẩu Colt chĩa vào mặt Tấn nói lớn:

- Anh câm miệng lại. Anh đã biết tôi quen với Lài trước mà anh còn tán tỉnh nàng, vậy anh đã có nghĩ gì về tình chiến hữu hay không? Giờ tôi nhường nàng lại cho anh, nếu anh giờ thói Sở Khanh với nàng thì anh sẽ khó sống với tôi.

Nói xong, Hoàng bỏ ra xe, đạp máy đi thẳng. Thế là xong một mối tình. Hoàng những tưởng mình sẽ chấm dứt cuộc đời lang bạt bên cạnh bên một thôn nữ duyên dáng, chân thật. Nào ngờ! Thế ra không chỉ những người con gái thành thị dễ dàng phụ bạc người tình. Để quên đi người con gái đen bạc đó, từ đây sau những ngày hành quân vất vả, Hoàng vui đầu vào men rượu rồi sau đó tìm thú vui bên những cô gái giang hồ. Anh thầm nghĩ ít ra những người con gái này còn một chút gì thành thật hơn Lài và những người tình cũ trước của anh: họ làm tình để lấy tiền không cần màu mè gì cả.

* * *

Tiểu đoàn Hoàng lọt vào giữa hai gọng kềm của địch. Tiểu đoàn trưởng ước định bên cánh phải của mình lực lượng địch yếu hơn bên kia nên có thể phá thủng vòng vây. Nhưng phải nhờ pháo binh dập chúng không góc đầu dậy được mới mong thoát. Ông gọi sĩ quan đề lô pháo binh tới để gọi mấy con gà cồ gáy. Qua máy truyền tin, Hoàng nghe ông nói đến tên Tấn. Hoàng ngạc nhiên:

- Ủa, tên Tấn nào? Có phải cái thằng oan gia đó không? Hồi sáng, lúc họp bàn lệnh hành quân mình đâu thấy nó.

Một lát sau tiếng gà cồ gáy rộ, nhưng Hoàng lại thấy khói bốc lên ở phía bộ chỉ huy tiểu đoàn. Hoàng chụp ống liên hợp, nghe tiếng thét của "Đại bàng" qua máy:

- Đ.M. tại sao gà cồ gáy tại bộ chỉ huy? Bộ tụi pháo binh điên rồi sao? Tấn đâu lại tao biểu. Đ.M. mà chơi tao phải không? Hết mấy em của tao rụng rồi. Tao đập mày cho biết tay tao.

Lính tráng trong đại đội Hoàng nằm tại vị trí bảo nhau:

- Pháo binh bắn sai tọa độ!

Hoàng suy nghĩ:

- Làm sao sai được, lỗi tại đề lô.

Thiệt hại bên ta trong cuộc hành quân đó: 3 binh sĩ chết, 10 bị thương, tất cả đều do pháo binh bên ta gây ra. Tấn bị An ninh Quân đội câu lưu.

* * *

Đại đội Hoàng được lệnh dập khẩu thương liên ở bìa vườn cam để tiểu đoàn vượt qua. Trung đội của anh trực ngày hôm nay nên lãnh trọng trách đó. Anh nâng khẩu M16 ngang tầm và chĩa mũi súng về phía phát xuất những tia đạn của địch đồng thời hô to: "*Xung phong!*" Binh sĩ trong trung đội của anh lập lại tiếng hô của cấp chỉ huy và dàn hàng ngang vừa chạy lên vừa bắn. Một vài người ngã gục dưới làn đạn thương liên của địch nhưng những người khác vẫn tiếp tục chạy lên. Hoàng phóng tới căn hầm có khẩu thương liên của địch, tay bấm cò liên tục. Anh phóng lên ngay miệng hầm đúng lúc mũi khẩu thương liên quay về phía anh. Anh rút chốt một quả lựu đạn ném vào hầm và lăn mình tạt ngang ra xa miệng hầm. Một tiếng nổ long trời vang lên, khẩu thương liên văng bật lên không, căn hầm sụp xuống. Hoàng chồm dậy cùng một số binh sĩ phóng tới miệng hầm, chĩa súng nổ thêm nhiều loạt nữa. Khi khói súng bắt đầu tan, Hoàng nhận thấy một xác người nằm vắt ngang miệng hầm, thân thể loang lổ máu me nhưng gương mặt còn nguyên vẹn. Hoàng bỗng kêu lên:

- Trời ơi! Lài đây mà!

Tiếng Tiểu đoàn trưởng ôn tồn:

- Phải chính là Lài cậu ạ. Tôi biết cô ta là Việt cộng khi cậu còn quen với cô ta. Nhưng cậu đã không vì tình cảm mà bán rẻ đơn vị và đồng đội. Chỉ có thằng khốn nạn Tấn vì si mê Lài nên đã nhận làm nội ứng cho cô ta. Lài đã đền tội và Tấn cũng sẽ bị luật pháp trừng trị đích đáng.

Huỳnh Công Ân

**Lời chú của tác giả: Theo lời kể của một thuyền nhân cùng ở chung trại tỵ nạn Mã Lai, Thiếu tá Bùi Văn Ba về sau làm Quận trưởng Vũng Liêm. Sau biến cố tháng 4 năm 75, ông bị bọn Việt cộng cột đá vào người dìm xuống sông cho chết. Nếu đúng như vậy, thì tác giả xin dùng truyện ngắn này làm một nén hương lòng thắp lên để tưởng niệm anh linh người chiến sĩ quá cố.*